

Liv-Karin Trinborg

Till Afrika

Trykk: LaserTrykk.no
Papir: Munken Cream 100 g
Fonter: Sabon 11/15, Timberline
Bokdesign: Sven Ohrvik
Omslagsillustrasjon: iStock, credit: xalanx

www.skriveakademiet.com
www.skrivekurs.no

© Skriveakademiet 2024

*Materialet er vernet etter åndsverkloven.
Uten uttrykkelig samtykke er eksemplarframstilling bare
tillatt når det er hjemlet i lov eller avtale med Kopinor.
www.kopinor.no*

ISBN 978-82-93636-51-9

*Til de aller beste
Nicholas, Amos og Samuel*

Til minne om Rakel

IDET VI KJØRTE inn på gårdsplassen hjemme, kom jeg til å tenke på at jeg ikke hadde kjent bevegelse i magen hele dagen. Jeg lukket øynene, trykket lett på begge sider, men kjente ingenting.

«Har du tenkt å bli sittende i bilen?» sa Peter.

Jeg pustet rolig og kjente etter enda en gang før jeg åpnet bildøra, vagget bort til huset og låste opp. I gangen dultet jeg borti tvillingvogna da jeg presset meg forbi den på vei inn til stua. Fortsatt var det over seks uker til terminen, jeg kom til å bli enorm.

Med stabbene skritt gikk jeg til sofaen. Jeg strakte meg etter en pute, la den godt til rette bak ryggen og la beina på sofabordet. De var hovne.

«Da tror jeg vi har alt på stell», sa Peter. «Barnesenger, vogn, stellebord, klær. Hva mer trenger vi?»

«Jeg kjenner ingen bevegelse», svarte jeg.

Uten å ta av seg skoene kom Peter bort til meg, slapp to poser med klær på gulvet og la hånda på magen min. Den brune hånda så nesten svart ut mot min hvite hud.

«Du har jo vært i aktivitet hele dagen. Slapp av og drikk litt saft, så vil de nok begynne å røre på seg.»

Han blandet saft og vann i et stort glass. Jeg tok imot,

drakk tre store slurker og presset forsiktig på begge sider av navlen. Endelig fikk jeg svar – to harde spark.

Jeg fisket opp den ene posen Peter hadde sluppet fra seg på gulvet, og tok opp ett og ett plagg: en blå sparkebukse, en pyjamas med jungeldyr og en rosa body med kaniner.

«De kommer til å bli så søte med disse klærne», sa jeg.

Peter sto på kjøkkenet og fulgte bare halvveis med på hva jeg sa, nå som han visste at babyene beveget på seg.

«Synd de hadde så få røde klær», fortsatte jeg. «De kommer til å bli så fine i rødt.»

«Tenk om vi får én hvit og én svart tvilling, da», sa Peter. Han sa alltid slike ting, bare for å minne meg på at ting ikke alltid ville bli som jeg trodde.

Han kom inn i stua, satte seg ved sida av meg i sofaen og tok opp bamsene som lå i haugen med klær.

«Hva tror du, skal David få den brune bjørnen og Rakel den hvite?»

Jeg nikket og satte meg bedre til rette i sofaen.

«Jeg håper de kommer til å sove samtidig», sa jeg. «Hva gjør vi om de sover på skift? Jeg blir sliten bare av å tenke på det.»

Peter lo. «Kan du ikke spare bekymringene dine til det eventuelt skjer?» Alltid var han så fornuftig, og skjønnte ikke at jeg måtte luften tankene.

Jeg kjente enda et spark på venstre side, tømte glasset med saft og strøk forsiktig over hele den store magen.

«Vet du hva som hadde vært gøy? Å bo et år i Malawi når de blir litt større. Det er sunt for barn å bli kjent med flere kulturer. Dessuten hadde det jo vært fint for dem å se hvor vi bodde da vi traff hverandre.»

«Jo», svarte Peter. «Men vi trenger vel ikke å planlegge hele livet allerede?»

Den ene babyen snudde på seg, hele den venstre sida av magen bulte ut. Tvillingen var roligere. Jeg var usikker på om den rørte på seg i det hele tatt, eller om det bare var babyen på venstresida som lagde uro.

«Jeg synes den ene babyen er litt stille i dag», sa jeg.

Nok en gang kom Peter bort.

«Jeg kjenner bevegelse», sa han, «helt her borte.»

Noen minutter ut i Dagsrevyen 21 begynte riene. Peter hev seg på telefonen og hadde ikke tid til å pakke sykehusbagen før vi dro. Han lå over fartsgrensa det meste av veien.

Det var kanskje typisk for førstegangsfødende å tro at det hastet. Vi kunne fint ha pakket en bag med klær, for hele natta gikk, og først på ettermiddagen neste dag var fødselen i gang.

Vi ble fulgt inn på fødestua. Peter støttet meg hele veien. Tre minutter senere var rommet fullt av folk. To jordmødre tok plass ved senga, barnelegene og sykepleierne sto i en klynge og snakket lavt sammen.

Klærne vi hadde kjøpt bare noen timer tidligere, lå fortsatt strødd utover sofaen hjemme. Jeg snudde meg mot Peter.

«Kanskje mamma kan vaske ...», begynte jeg, men ble avbrutt av en kraftig ri. I et forsøk på å mildne smertene la jeg meg halvveis over på sida. Straks etter vendte jeg meg tilbake på ryggen, det gjorde like vondt uansett hvordan jeg lå.

«Husk å puste», sa jordmora.
Nesten før rien var over, kom den neste, enda vondere enn den forrige.
«Jeg kan se hodet nå», sa jordmora rolig. «Du gjør en god jobb.»
Riene tok en pause, og jeg slapp hodet ned på puta.
Peter sa noe, men jeg oppfattet ikke hva, merket bare hvor godt det var da han la en kald, våt klut over panna.
En alarm pep i bakgrunnen.
«Pulsen går ned», sa noen lavt.
Jeg løftet hodet, pustet raskt og ujevnt.
«Slapp av og spar krefter mens du kan», sa jordmora, «det går bra.»
En trang til å dytte henne bort kom over meg, men hun sto for langt unna.
Smertene kom tilbake, det kjentes som jeg skulle revne.
Så, endelig, var han ute.
Det var så vidt jeg fikk et glimt av ham da de klippet navlestrengen og bar ham til et stellebord i enden av rommet. Jeg strakte hals, men alt jeg så, var barnelegenes hvite frakker.
Hjertet dunket så hardt at det var umulig å høre hva de sa der de sto bøyd over gutten. Jeg lukket øynene, lyttet til den uforståelige mumlingen og ba en stille bønn til Gud om at alt måtte være bra med babyen.
Først da jeg hørte Peters stemme, åpnet jeg øynene.
«1,8 kilo», sa han og satte seg på sengekanten med gutten i armene. «Den minste og fineste babyen jeg noen gang har sett.»

Kroppen var dekket av et varmt pledd, på hodet hadde han allerede fått på seg en blå og hvit lue. Alt jeg kunne se av ham, var nesa, som stakk ut under luekanten.

«Du må få se ham ordentlig», sa Peter og dro lua en centimeter opp. Peters tomme var like lang som babyens ansikt.

«Ser du, han har mitt svarte hår og din hvite hud.»
Jeg ble sittende og stirre på den brune tomme mot den hvite babyhuden. Jeg syntes babyen så blek ut.

«Er alt bra med ham?»

«Alt er bra», svarte barnelegen. «Du kan få holde ham. Etterpå tar vi ham med inn på nyfødtavdelingen til observasjon, i og med at han er prematur.»

Peter la David forsiktig i armene mine. Det var knapt så jeg kjente vekta av ham.

«Hei, vennen», sa jeg, bare for at han skulle høre stemmen min.

I det samme syntes jeg at jeg kjente en bevegelse i magen. Jeg svarte med å trykke lett på høyre side av navlen, ville fortelle Rakel at hun ikke var alene.

Peter lente seg halvveis over meg og strøk David på kinnet.

«Jeg må ta et bilde», sa han. «Dere er så fine.»

Jeg grep tak i armen hans idet han strakte seg etter mobilen.

«Du må ta David», sa jeg. «Riene starter igjen.»

Jeg fødte en jente i stillhet, knep munnen sammen, pustet knapt. Jordmor var taus. Peter sto ikke lenger ved sida av meg. De fleste av sykepleierne og legene hadde gått ut av rommet allerede før hun ble født.